

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Dolor Consilium s.r.o.**, IČO 24764698
sídlem Dopravní 500/9, 104 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 9. 3. 2020, č. j. ÚOHS-07761/2020/323/MPe

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný usnesením ze dne 30. 1. 2020, č. j. ÚOHS-03461/2020/532/MOn (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), zastavil dle § 257 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZVZ“) správní řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele (společnost KORID LK, spol. s r. o., sídlem U Jezu

642/2a, 461 80 Liberec 2; dále jen „zadavatel“) veřejné zakázky s názvem „ODBAVOVACÍ ZAŘÍZENÍ IDOL – MHD Jablonec nad Nisou“ (dále jen „veřejná zakázka“), a to z důvodu, že žalobce nedoručil žalovanému návrh na zahájení řízení ve lhůtě stanovené § 251 odst. 2 ZZVZ, tedy nejpozději do 10 dnů ode dne, v němž žalobce obdržel rozhodnutí zadavatele o odmítnutí jeho námitek proti postupu zadavatele v zadávacím řízení. Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce rozkladem, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 9. 3. 2020, č. j. ÚOHS-07761/2020/323/MPe (dále jen „napadené rozhodnutí“) dle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl, přičemž prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že žalovaný vztáhl nesprávně na lhůtu pro podání návrhu a zaslání jeho stejnopisu zadavateli pravidlo podle § 211 odst. 6 ZZVZ. Žalobce rozhodnutí o námitkách obdržel dne 6. 1. 2020, tj. dnem přihlášení oprávněné osoby do datové schránky. Podal-li návrh dne 15. 1. 2020, podal jej včas dle § 251 odst. 2 ZZVZ. Pravidlo stanovené v § 211 odst. 6 ZZVZ se v dané věci neuplatní. Měla být poskytnuta ochrana dobré víry žalobce, který se při podání řídil poučením uvedeným na doručence datové zprávy. Bylo-li poučení na doručence nesprávné, mělo by být postupováno jako při nesprávném poučení o lhůtě k opravnému prostředku. Napadené rozhodnutí je částečně nepřezkoumatelné, předseda žalovaného v bodě 30 napadeného rozhodnutí k námitce žalobce jen stroze konstatoval, že dobré víře žalobce nelze poskytnout ochranu, „neboť zákon hovoří jasně“. Výklad žalovaného umožňuje zadavateli neoprávněně ovlivňovat reálnou lhůtu pro podání návrhu. Uvádí-li předseda žalovaného, že nemůže dopustit postup směřující k umělému prodlužování lhůty pro podání návrhu, žalobce se táže, proč má být pokládáno za přípustné umělé zkracování této lhůty, které v rozkladu namítal. Rozhodnutí předsedy žalovaného je v rozporu s jeho rozhodovací praxí a porušuje zásadu legitimního očekávání žalobce a zákaz svévole.
3. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na odůvodnění správních rozhodnutí obou stupňů a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Uvádí, že pokud bylo rozhodnutí o námitkách dodáno do datové schránky žalobce, a tedy v souladu s § 211 odst. 6 ZZVZ i doručeno, dne 30. 12. 2019, pak dnem následujícím v souladu s § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu počala běžet desetidenní lhůta pro podání návrhu na zahájení správního řízení o přezkoumávání úkonů zadavatele stanovená v § 251 odst. 2 ZZVZ. Poslední den lhůty připadl na 9. 1. 2020, přičemž žalovaný obdržel návrh žalobce až 15. 1. 2020, tj. šest dní po marném uplynutí lhůty. Na podporu svého tvrzení odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 7 As 131/2019-31 (dále jen rozsudek č. j. 7 As 131/2019-31; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dále uvádí, že ustanovení § 211 odst. 6 ZZVZ je pouze kritériem pro určení počátku běhu lhůty ve smyslu § 251 odst. 2 ZZVZ, a není tedy užíváno jako pravidlo dopadající i na komunikaci mezi žalobcem a žalovaným. Je-li předmětná situace upravena zákonem zcela jasně, nelze o existenci dobré víry žalobce hovořit. Doručení datové zprávy není správním aktem, proto jejímu „poučení“ nelze přikládat obdobnou váhu jako poučení o opravném prostředku. Práva žalobce nebyla jakkoli krácena. Lhůta k podání návrhu je vždy stejná a je jen na žalobci, jak s její délkou naloží. S odkazem na sbírku rozhodnutí žalovaného uvádí, že rozhodovací praxe žalovaného je konstantní.

Žalovaný rozhodl nepřekvapivě, v souladu se svou dosavadní praxí i judikaturou správních soudů. Předseda žalovaného se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi relevantními námitkami, a to dostatečně, způsobem vyhovujícím požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí. Žalobcem není specifikováno, s jakými rozkladovými námitkami se předseda žalovaného nevyrovnal. Podstatou žalobní argumentace je spíše nesouhlas se způsobem vypořádání jeho rozkladových námitek. Napadené rozhodnutí nejví známkou nepřezkoumatelnosti.

4. V podané replice žalobce trvá na svém stanovisku uvedeném v žalobě a dodává, že v rozsudku č. j. 7 As 131/2019-31 byl podáván výklad jiné právní úpravy, § 211 odst. 6 ZZVZ byl zmíněn toliko podpůrně jako svou existencí v pozdější právní úpravě relevantní. V uvedeném rozhodnutí však nedošlo k posouzení všech rozhodných souvislostí a skutečností, z nichž žalobce poukazuje především na systematické zařazení § 211 odst. 6 v rámci vnitřního členění ZZVZ i na jazykovou odlišnost upravených situací (kdy lhůta pro podání návrhu plyne od „obdržení“, nikoliv doručení rozhodnutí o námitkách, oproti doručování námitek zadavateli, jehož se týkal citovaný rozsudek). S odkazem na bod 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 8 As 116/2019-42 (dále jen „rozsudek č. j. 8 As 116/2019-42“) uvádí, že je významné, který „směr“ doručování je řešen. Systém datových schránek je informačním systémem veřejné správy, na který je třeba klást přinejmenším ten požadavek, aby jeho výstupy přispívaly k právní jistotě adresátů aktů veřejné správy a moci. Proto je žalobcovo srovnání s nesprávným poučením o opravném prostředku zcela namístě. Žalobce poukazuje na to, že žalovaný se v rozhodnutích, která se týkají návrhů jím zhodnocených jako včasných, jejich včasnosti nijak nevěnuje. Tím je dána nespolehlivost dojmu, který ze zveřejňovaných rozhodnutí žalovaného plyne, oproti skutečnému stavu rozhodovací praxe.
5. Při ústním jednání konaném dne 19. 10. 2021 žalovaný setrval na svém stanovisku.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
7. Předmětem sporu mezi stranami je otázka, zda žalobce doručil žalovanému návrh na přezkoumání úkonů zadavatele ve lhůtě stanovené v § 251 odst. 2 ZZVZ.
8. Dle § 251 odst. 2 ZZVZ platí, že „[n]ávrh [na přezkoumání úkonů zadavatele] musí být, není-li stanoveno jinak, doručen Úřadu a ve stejnopisu zadavateli do 10 dnů ode dne, v němž stěžovatel obdržel rozhodnutí, kterým zadavatel námitky odmítnul“.
9. Dle § 257 písm. e) ZZVZ žalovaný „zahájené řízení usnesením zastaví, jestliže návrh nebyl doručen Úřadu a zadavateli ve lhůtách podle § 251 odst. 2 nebo 3 nebo podle § 254 odst. 3“.
10. Pro posouzení včasnosti žalobcem podaného návrhu je stěžejní okamžik, kdy zadavatel doručil žalobci rozhodnutí, kterým odmítl žalobcovy námitky uplatněné proti postupu zadavatele v zadávacím řízení.

11. Dle § 245 odst. 1 ZZVZ je zadavatel povinen odeslat své rozhodnutí o námitkách stěžovateli do 15 dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny.
12. Dle § 211 ZZVZ, upravujícího některé aspekty týkající se komunikace mezi zadavatelem a dodavatelem, konkrétně dle jeho odst. 6 platí, že „[p]ři komunikaci uskutečňované prostřednictvím datové schránky je dokument doručen dodáním do datové schránky adresáta“.
13. Posledně citované ustanovení je třeba podle názoru soudu chápat jako ustanovení speciální ve vztahu k úpravě obsažené v § 17 a § 18a zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“).
14. Již sama důvodová zpráva k ZZVZ (dostupná na www.psp.cz) uvádí, že „[z]ákon obsahuje speciální ustanovení ohledně doručování do datových schránek, kdy se za okamžik doručení považuje okamžik dodání do datové schránky adresáta“. Zakotvením citovaného pravidla došlo k jednoznačnému vyjasnění problematiky, která se objevila za účinnosti zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, účinném do 30. 9. 2016 (dále jen „ZVZ“). ZVZ totiž danou úpravu neobsahoval, a otázka okamžiku doručování do datových schránek tak byla předmětem výkladových problémů a na ně navazující výkladové činnosti správních soudů, které byly nuceny vycházet z úpravy obsažené v zákoně o elektronických úkonech. Cílem jednoznačného definování okamžiku doručení datové zprávy zasílané do datové schránky adresáta je mimo jiné právě usnadnění posuzování dodržení lhůt, jejichž počátek je vázán na okamžik doručení (např. lhůty k podání námitek či stejnopisu návrhu).
15. Již z jazykového výkladu § 211 odst. 6 ZZVZ jednoznačně plyne, že tímto ustanovením došlo k explicitnímu zakotvení pravidla, že při komunikaci mezi zadavatelem a dodavatelem prostřednictvím datových zpráv je datová zpráva doručena v okamžiku dodání do datové schránky adresáta. Toto ustanovení nerozlišuje, zda je adresátem datové zprávy zadavatel či dodavatel (účastník zadávacího řízení), a vztahuje se tedy na oba případy. Nelze tedy přisvědčit námitce žalobce o důležitosti „směru“ komunikace, neboť pro oba „směry“ platí v daném případě totožné pravidlo. Není rozhodný ani obsah konkrétního dokumentu nebo fáze zadávacího řízení, ke které se konkrétní dokument vztahuje. K odkazu žalobce na rozsudek č. j. 8 As 116/2019-42 soud uvádí, že Nejvyšší správní soud skutečně uvedl žalobcem citovaná slova: „nelze mezi popsányými situacemi nerozlišovat“, avšak v následujícím kontextu: „Krajský soud v uvedených rozsudcích zcela správně rozlišoval, zda bylo doručováno do datové schránky nebo poštovní přepravou a zda bylo doručováno dodavateli nebo zadavatelem. Nelze mezi popsányými situacemi nerozlišovat a velmi zjednodušeně tvrdit, že doručování probíhalo mezi soukromoprávními subjekty, a proto je doručeno až v okamžiku, kdy se do datové schránky přihlásí oprávněná osoba.“ I v tomto rozsudku totiž Nejvyšší správní soud zastává názor, že k doručování písemností mezi zadavatelem a dodavatelem prostřednictvím datových zpráv dochází již jejich „dodáním“ do datové schránky. Stejně tak v otázce doručování stejnopisu návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zadavatelem ve smyslu § 114 odst. 4 ZVZ se dle Nejvyššího správního soudu použijí stejná ustanovení zákona a výkladová pravidla jako při doručování tohoto návrhu správnímu orgánu, tj. § 18 zákona o elektronických úkonech.
16. Zdejší soud dává za pravdu žalobci v tom, že s ohledem na krátkou délku lhůt stanovených zákonem při zadávání veřejných zakázek, klade nová právní úprava zejména na dodavatele vyšší nároky spočívající zejména v potřebě zajišťovat pravidelnou kontrolu datové

schránky, neboť jednotlivé lhůty k provedení určitého úkonu počnou běžet právě již okamžikem dodání dokumentu do datové schránky dodavatele. Uvedený důsledek aplikace citovaného ustanovení však není důvodem pro to, aby soud ustanovení vykládal odlišně od jazykového, a podle všeho i teleologického výkladu. Naopak – jak bude uvedeno dále – právě taková úprava zároveň chrání dodavatele před obstrukčními praktikami zadavatele. Už vůbec pak nelze hovořit o „umělém zkracování lhůty“ pro podání návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele k žalovanému, jak činí žalobce. Právní úprava ZZVZ v ustanoveních § 211 odst. 6 a § 251 odst. 2 stanovuje explicitně počátek i běh této lhůty. Konstatování o „umělém zkracování lhůty“ je spíše výrazem subjektivního pocitu žalobce, nikoli výsledkem objektivní interpretace zákonné úpravy.

17. Shodně vykládá § 211 odst. 6 ZZVZ i Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 25. 3. 2021, č. j. 1 As 19/2021-29, uvedl, že v případě datových zpráv mezi zadavatelem a dodavatelem se okamžik doručení dokumentu *„stejně jako v případě doručení zásilky poštou – odvíjí od toho, kdy se dostal do dispozice adresáta (tj. kdy byl dodán do jeho datové schránky), a nikoliv od toho, kdy adresát datovou schránku otevřel. Stejně byl vykládán okamžik doručení písemnosti do datové schránky i před účinností zákona o zadávání veřejných zakázek (viz rozsudek KS v Brně ze dne 3. 1. 2013, č. j. 62 Af 64/2011-41)“*.
18. K argumentaci žalobce je tedy třeba uvést, že zákonodárce novou právní úpravou obsaženou v § 211 odst. 6 ZZVZ toliko promítl do textu zákona pravidlo již předtím dovozené judikaturou, která vzhledem k soukromoprávní povaze vztahu s veřejnoprávními prvky mezi zadavatelem a dodavatelem vycházela kromě § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech i z § 45 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013, potažmo z § 570 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle něhož právní jednání působí vůči nepřítomné osobě od okamžiku, kdy jí projev vůle dojde. Dospěla přitom k závěru, že za okamžik doručení písemnosti je nutno ve smyslu těchto ustanovení považovat okamžik, kdy osoba nabude objektivní možnost se s obsahem doručované písemnosti seznámit, tj. kdy se písemnost dostane do dispoziční sféry adresáta, nikoli, kdy je s ní adresát skutečně seznámen (není tedy rozhodné, zda a kdy si adresát vyzvedne zásilku na poště, či kdy se přihlásí do datové schránky).
19. Výše uvedené bylo dovozeno nejen judikaturou správních soudů, nýbrž odpovídalo i výkladu § 45 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb. přijatého Nejvyšším soudem, dle kterého posledně citované ustanovení nevyžaduje skutečné „dojití“ podání obsahujícího úkon do rukou adresáta, ale postačí jeho „dojití“ do sféry jeho dispozice, tj. do stavu, kdy adresát nabyl objektivní možnost se se zásilkou seznámit. Pojem „dojití“ však není v soukromém právu vykládán striktně ve smyslu „doručení“, jak jej lze dovozovat z procesních předpisů veřejného práva, tj. že by jej adresát musel fyzicky převzít (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2008, sp. zn. 28 Cdo 2622/2006).
20. Nutno podotknout, že jedním z důvodů takto přijatého výkladu byla z pohledu aplikace ZVZ právě i snaha o omezení případné obstrukční snahy zadavatele v postavení adresáta zmařit doručení, což by se v případě postupu podle zákona o veřejných zakázkách z důvodu velmi krátkých lhůt stanovených pro dodavatele mohlo úspěšně dařit. Úkony, které dodavatel (uchazeč) vůči zadavateli v rámci zadávacího řízení musí uskutečňovat ve lhůtách toliko několikadenních, mohou být zadavatelem vnímány jako komplikace zadávacího řízení, kterou by bylo možno z pohledu zadavatele jednoduše obcházet tím, že po dobu, po kterou taková několikadenní lhůta bude ještě běžet, přijetí podání jednoduše nepotvrdí.

21. Ke shodným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 131/2019-31, na který odkazuje žalovaný. Skutečnost, že Nejvyšší správní soud posuzoval v dané věci jinou právní úpravu než ZZVZ, nemění nic na skutečnosti, že se jednoznačně vyjádřil k obsahu ustanovení § 211 odst. 6 ZZVZ, a to tak, že „[b]ez relevance k věci pak není ani fakt, že podle aktuálně účinného znění § 211 odst. 6 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, platí, že při komunikaci mezi dodavatelem a zadavatelem uskutečňované prostřednictvím datové schránky je dokument doručen dodáním do datové schránky adresáta“. Shodně se závěry uvedenými zdejší soudem výše také citovaný rozsudek uvedl, že „[b]yl-li by přijat názor stěžovatele (že pro doručení námitek je nutné přihlášení oprávněné osoby), nastaly by v zásadě nežádoucí situace: zadavatel by byl schopen (nepřihlášením do své datové schránky) vyloučit následný veřejnoprávní přezkum jeho jednání; dodavatel by byl nucen podávat námítky ve zcela nereálných lhůtách, případně by nebyl schopen námítky ve lhůtě podat vůbec. Zákonná úprava [zákon o veřejných zakázkách] totiž pro podání námitek stanoví lhůty 5, 10, 15 a 30 dnů“.
22. Jak vyplývá z výše uvedeného, zdejší soud se plně ztotožňuje s výkladem a aplikací § 211 odst. 6 tak, jak je provedl žalovaný, a tedy i závěrem, že rozhodnutí zadavatele o odmítnutí námitek bylo žalobci doručeno dne 30. 12. 2019, kdy mu bylo dodáno do datové schránky. Desetidenní lhůta pro podání návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele ve smyslu § 251 odst. 2 ZZVZ tak uplynula dne 9. 1. 2020. Doručil-li žalobce žalovanému návrh až dne 15. 1. 2020, učinil tak opožděně. Žalovaný proto postupoval v souladu se zákonem, pokud správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zastavil (§ 257 písm. e) ZZVZ].
23. Soud nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu strohé konstatace předsedy žalovaného o tom, že dobré víře žalobce nelze poskytnout ochranu, „neboť zákon hovoří jasně“. Soud již výše uvedl a zdůvodnil, že výklad i aplikace ustanovení § 211 odst. 6 ZZVZ ze strany žalovaného, potažmo jeho předsedy, byla zcela v souladu se zákonem i judikaturou. Byla-li námitka žalobce vypořádána odkazem na text a výklad zákona, nelze takové odůvodnění shledat jakkoli nedostatečným, natož nepřezkoumatelným. Nutno podotknout, že předseda žalovaného uvedenou námitku žalobce o existenci jeho dobré víry v údaje uvedené na doručence datové zprávy implicitně vypořádal již v bodech 22 – 29 napadeného rozhodnutí. Žalobcem napadené konstatace uvedené v bodě 30 tak již bylo spíše jen vyústěním předcházejícího textu.
24. Zdejší soud ve shodě s žalovaným shledal žalobcovo přirovnání obsahu doručky datové zprávy k poučení o oprávněném prostředku nepřipadným. Postavení, resp. práva a povinnosti žalobce jakožto uchazeče o veřejnou zakázku, jsou upraveny v ZZVZ. Teprve nenalezne-li úpravu určité problematiky v textu ZZVZ, lze uvažovat o aplikaci obecnější právní úpravy, *analogii legis*, či *analogii iuris*, v závislosti na konkrétní vznesené otázce. Jelikož ZZVZ explicitně upravuje okamžik doručení datové zprávy přijaté žalobcem od zadavatele, stejně jako běh lhůty pro podání případného návrhu žalobce na přezkoumání úkonů zadavatele žalovanému, nelze se dovolávat jiných údajů než údajů vyplývajících z této úpravy, s níž se měl žalobce seznámit. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* nelze přiznat žalobci ochranu jím tvrzené dobré víry, kterou měl nabýt ze sdělení třetí osoby (provozovatele datových schránek), které nemůže být znám případný speciální režim doručované zprávy.

25. Namítá-li žalobce porušení zásady legitimního očekávání, k tomu soud v první řadě uvádí, že legitimní očekávání žalobce může založit jediné správní praxe založená ustálenou, dlouhodobou, jednotnou činností správního orgánu ve formě pravomocných rozhodnutí souladných se zákonem, týkajících se typově shodných případů. Žalobce však předně na žádná konkrétní rozhodnutí neodkazuje a ani neuvádí konkrétní okolnosti těchto údajných případů. Již z toho důvodu nelze hovořit o jakékoliv ustálené praxi, která by mohla zakládat legitimní očekávání žalobce. Žalobce nemůže legitimně očekávat konkrétní postup žalovaného na základě povšechného dojmu, že v jiných případech žalovaný údajně postupuje odlišně. Ze stejného důvodu považuje soud za nedůvodnou i obecně vznesenou žalobní námitku o porušení zákazu svévole předsedou žalovaného. Napadené rozhodnutí je dle názoru zdejšího soudu přezkoumatelné, logicky a srozumitelně odůvodňuje závěr o opožděnosti návrhu žalobce, nadto v souladu s textem zákona i judikatorní praxí. Jelikož žalobce nepoukázal na žádné konkrétní rozhodnutí žalovaného, kterým by ve skutkově obdobném případě bylo, po právu, rozhodnuto jinak, nelze v napadeném rozhodnutí shledat ani prvky svévole.

IV. Shrnutí a náklady řízení

26. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí předsedy žalovaného, kterým byl rozklad žalobce zamítnut, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. října 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu